

סיכום לפרק "האשה שלום"

עדים המעידים שהבעל עדיין חי, יפה כוחם לסתור עדותו של העד המעיד שהוא מת. ומאחר שבעדות אשה נאמנים גם עדים פסולים הרי הולכים בעדויות אלה על פי הרוב, ומאמינים למה שהעידו עליו רוב העדים.

הגבלה אחרת כנאמנות של אשה המעידה על מוות, היא, שאף שהאשה נאמנת להעיד על מות בעלה, וכן על מותו של אדם זר, מכל מקום אינה נאמנת להעיד על כמה קרובות שהקירבה באה מכוח נישואים, מפני שהיא חשודה לשקר ולהטעותן כדי לקלקל להן. קביעה זו של חכמים, פעמים שהיא גורמת לתוצאות מוזרות, שכן ייתכן שאשה תהא נאמנת להעיד על מות בעלה, ומאז ייחשב בעלה כמת לגביה לכל ענין, ואילו אשה אחרת (כגון צרתה) אינה מותרת על פי עדות זו ולגבי האחרת ייחשב הבעל כחי לכל דבר.

חכמים קבעו שאשה נאמנת להעיד על מות בעלה. נאמנות זו כוחה יפה בין להתיר לה להינשא, בין להתיר לה להתייבם, ואף גם למימוש זכויותיה הממוניות בכתובה. עם זאת הגבילו חכמים את הנאמנות הזאת: היא נאמנת אך ורק כשהיא מעידה על מוות וְדָאִי, ולא כאשר יש חשש (אם מפני יחסים רעים עם בעלה, אם מפני שמעידה במצב בלתי ברור) שהיא מסתמכת על סבִּרְתָּהּ בלבד. כן מוגבלת עדות זו בכך שהיא מתקבלת רק לגבי עצמה, ואין לאחרים לסמוך עליה לא לדיני ממונות ואף לא להיתר נישואים.

במקרים של עדויות סותרות בעדות אשה נקבע, כי מכיון שעד אחד המעיד על מות הבעל נאמן בעדות זו כשני עדים, סומכים על עדותו אפילו כשהיא מוכחשת על ידי עד אחר. אולם שני

